

A nemzetközi nőnap ünnepekre készülnek Kisteleken. A párt, állami és különböző tömegszervezetek képviselőiből alakult bizottság megtárgyalta és eldöntötte, hogy a község különböző üzemében, intézményében nyolc helyen emlékeznek meg a nemzetközi nőnapról. Valamennyi megemlékezésen párt, állami és gazdasági vezetők mondanak üdvözlő szavakat. Kiemelkedő ünnepség színhelye lesz az Új Elet Tsz, ahová szovjet nődelegációt is várnak.

*
A Tanácsköztársaság 50. évfordulója tiszteletére rendezendő ünnepi rendezvénysorozat programja is elkészült. Március 17–22-ig az első munkáshatalommal kapcsolatos témákat feldolgozó filmhét kezdődik. Március 17-én minden valószínűség szerint a Jancsó Miklós által rendezett Pokolrév c. film

Kisteleki MOZAIK

első bemutatójára kerül sor, ahol megjelennek az alkotók is. Március 20-án helyi és Csongrád megyei fényképes sajtódokumentumokból kiállítás nyílik a pártbizottság székházában.

Ugyanaznap este a kisteleki fiatalok fáklyás felvonulása köszönti az évfordulót, annak befejeztével a szovjet felszabadulási emlékműnél nagygyűlést tartanak.

Március 21-én a községi filmszínház falán elhelyezik az emléktáblát, amely a kisteleki direktorium és a vö-

rösörök eskütételét örökíti meg.

*
Újjáalakult a kisteleki úttörőzenekar. A Fogyasztási Szövetkezet, a Magyar–Szovjet Bartáság Tsz, az Új Elet Tsz és a községi tanács jelentős anyagi támogatásával megkezdte rendszeres próbáit Vándor Rudolf vezetésével. A zenekar első nyilvános bemutatkozása augusztusban, a kisteleki szövetkezeti napok keretében várható. Igen népszerűvé vált az öregek napközitthona, amely a múlt év őszén kezdte meg működését Kisteleken a volt egészségház épületében. Egyelőre 20 idős ember talál itt második otthonra és jó ellátásra. Ha a községi tanács bővíteni tudná a helyet, a járási tanács segítségével az itt gondozott idős emberek létszámát duplájára lehetne emelni.

Balán Miklós

KULTÚRPOLITIKA Csiang Csing receptjére

Nagy dolog a kultúra. Legalább olyan fontos az embernek, mint az étel. Ezt az összefüggést Kínában is felfedezték. Mao Ce-tung, a „nagy kormányos” hatalmas hasonlatot kombinált a témára. Azt mondja egy helyen halhatatlan életművében: „A kultúra területén mindennel, ami idegen, úgy kell bánni, mint a táplálékkal, amit a szájból a fogak először megrágnak, aztán a gyomor és a belek feldolgoznak, majd ez a pép nyálal, gyomorsavval keveredik, azután a szervezetből kikerülő salakra és felszívódó kivonatra bomlik. Az étel csak így válik hasznára szervezetünknek.”

A „nagy kormányos” legjobban kínai tanítványa, felesége, Csiang Csing asszony, ennek az „aranyigazságnak” a fényével dolgozta ki kultúrpolitikáját, s felszívódó hasznos anyagok és salak kategóriára osztotta az emberiség kulturális kincseit. A „salak” Kínában jórészt már elpusztult. A vörös gardisták és vörös lázadók összevagdalták a múzeumokat, máglyára rakva égették el a világirodalom remekait, s megkezdtek az „új” művészet kialakítását, Csiang Csing szellemi vezetésével.

Csiang Csingnek sok „kitűnő” kultúrunkása van. Közülük Ting Hszü-lej fogalmazta meg a klasszikus és külföldi művészethez való kínai viszonyt a Renmin Ribao-ban — így: „A klasszikus és a külföldi művészet nem szolgálhatja a kínai proletariátust.” Másik „tanulmányában” részletesebben: „Ostoba dolog azt állítani, hogy Mao Ce-tung korszakában a múlt kulturális eredményei szolgálhatják az emberiséget. Az ilyen művek terjesztése Kínában véleményem szerint undorító hajbókolás a kapitalizmus és a revizionizmus előtt.”

Salak tehát minden! Homérosz és Dante, Leonardo és Rembrandt, Shakespeare és Villon, Beethoven és Bach... minden, a mai korig. Csak az az érték, amit valamimód a „nagy kormányoshoz” lehet illeszteni.

Hogy ne maradjunk általánosságban: Kínában manapság két ilyen kulturális „csoda” imádatával van elfoglalva Csiang Csing és minden esztétikusa. Az egyik egy festmény. Egy

fiiskolai hallgató festette, címe: Mao Anjüanba megy. A fiatal művész, Lü Csen-hua a Renmin Ribao-ban ismertette műhelytitkait — a következőképpen: „Mao elnök minden mozdulatának és gesztusának határozott értelme van... Távolba néző tekintete és felemelt feje a forradalmi szellemet testesíti meg. Ököibe szorított kezze forradalmi akaratot, az áldozatokkal szembeni rettenthetetlenséget fejez ki, a jobb kezében tartott esernyő pedig Mao elnök önfeláldozó munkatílusát jelképezi, akit az időjárás viszontagságaival mit sem törődve oly nagy utat tett meg a hegyeken és a folyókán át a forradalom ügyéért... Szilárdan áll az egyenetlen, göröngyös úton, s ez azt jelképezi, hogy Mao elnök jelleli ki utunkat. Hosszú köpenye a közelgő forradalmi vihar szimbóluma. Az égből, a hegyek és a fák — a szívéünkben lángoló vörös nap művészi ábrázolásának eszközei.”

Máskülönben a kép semmiben sem tér el tucatfestők üzleti célból festett ké-

peitől, sem technikájában, sem anyagában.

De a zenében is született már ilyen „csodamű”: egy himnusz-ciklus, Vörös lámpás címmel. Maót dicsőíti és Liu Sao-csit „leplezi” le ez a „bámulatos” kompozíció. A zongora nagy szerepet kap benne, s ezt kellőképpen meg is ideologizálta a Renmin Ribao: „A zongora, amely a nagy proletár kulturális forradalomig évszázadokon át csak a burzsoázia igényeinek szolgálatában állt, most végre felszabadult, újjászületett, és a proletariátust, a munkások, a parasztok és a katonák nagy tömegeit szolgálhatja... Ez a hír — hasonlóan a tavaszi viharhoz — az egész világot megrázza, mert a zongora ezentúl már nem a burzsoa hölgyek és urak szórakoztatásának eszköze.”

Ha nem hiteles forrásból és nem a saját szemünkkel olvashatnánk — el sem hinnénk. Pedig Csiang Csing asszony kulturális politikája még hoz hasonló meglepetéseket.

Sz. S. L.

Virágos város

A falak mentén virágok. Alig bimbózó, szirmaikat javában bontogató, meg gyorsan múlt szépségüket végképp feltárt virágok. S persze, zöldek is! Mindenféle, hegyes levelű, ingatag szárú, fehér mintázatú zöldek — szívesen látott díszai ablaknak, asztalnak, lábas-karos állványnak... És mindehhez még képek a falon! Természetesen virágképmások, Munkácsytól, a francia impresszionistáktól. Meg bélyegek: sok-sok rózsával, szegfűvel, margaréttal díszített bélyeg.

Ifjú kertészek

A terem — az újszegedi November 7. Művelődési Központ nagyerme — tehát szép. S hogy ilyen szép lett, az elsősorban az Ifjú Gárda Ifjúsági város 35 kertésztanulójának köszönhető. A művelődési központ felkérésére ugyanis ők rendezték meg dísznövénybemutató „tárlatukat” a sok tarkaságnak szívesen otthont adó falak között.

Harmincöt kertésztanuló — három évfolyam. Ennyien tanulják most a szép mesterséget az ifjúsági város lakói közül, s ennyien is serénykedtek, hogy minél mutatósabbra sikeredjék a nagy, nyilvános bemutatkozás.

Ha egy évtizeddel ezelőtt érkezik a hívó szó, még aligha hangzott volna el a „tárlatrendezés” vállaló igen. Tíz évvel ezelőtt ugyanis alig egy-két kertészjelölt hajladozott csupán a palántákkal teli ágyások felett — inkább csak az utóbbi években duzzadt fel a fikusz-szaporítók, dugvány-metszők létszáma. Leginkább aróta, hogy a dísznövénytermesztés tudományának oktatására szakosították az ifjúsági városban működő szakmunkásképző iskolát.

Alapos

válogatás

De azóta? Jönnek kertészjelöltek az ország minden tájáról. A sokféle működő

Két db 4 és fél tonnás korszerű üzemképes állapotban levő

Diesel

tehergépkocsi

állami vállalatnak, ktsz-nek, mezőgazdasági tsz-nek azonnali átadásra eladó. „Csepel” 30 739 jellegére a Hirdetőbe. xS. 30 739

Bútorgyári szelezés

21.— Ft/q befizethető.

Alföldi Bútorgyár, Szeged, Cserzy M. u. 11.

PINTÉR ISTVÁN

EGÉRFOGÓ

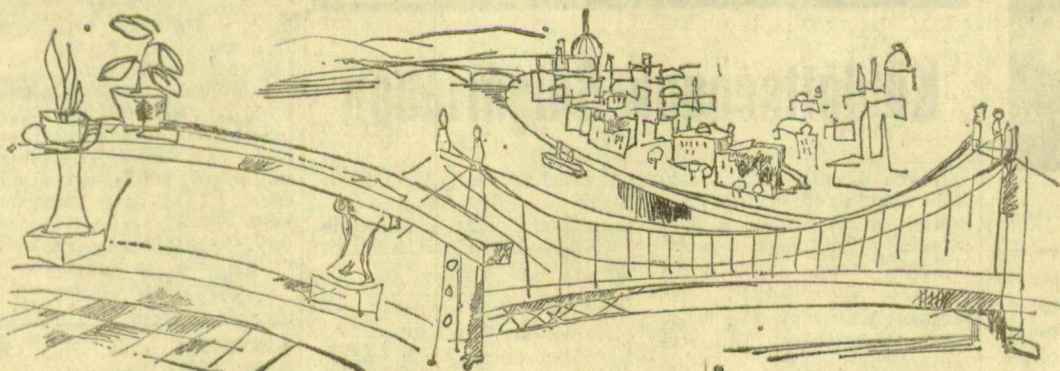
MÖDRA

DOKUMENTUMREGÉNY

19.

Winkelmann bejárta a vendégekkel az egész villát. A Bérc utca 15. szám alatti ház, ahol Winkelmann felütötte főhadiszállását, egyike volt a főváros legpazarabb épületeinek. Március 19-ig Vida Jenő és veje, Perényi István lakott itt. A Magyar Állami Kőszénbányák és a Hitelbank nagy hatalmú urai minden kényelemmel, pompával berendezték lakhelyüket. Winkelmannak mást nem kellett tennie, mint letartóztatni őket, s máris pompás budapesti lakást és főhadiszállást biztosított a maga számára.

A villa teraszán pompás kilátás nyílt Budapestre. Alattuk csillogott a Duna ezüstszalagja. A folyót karcsún ívelték át a hidak. De azt is lehetett látni, hány házat ért már bombatalálat, mennyi a rom a magyar fővárosban.

— A férjem itt szeret állni a bombázások alatt! — mondta Winkelmanné. — Hiába hívom a pincébe, nem jön. Pedig remek óvóhelyet építettek maguknak a volt tulajdonosok. És ezt még meg is erősítettük, munkaszolgálatosokkal. Öt méter vastag betonfödém van felette. De ő nem jön le az óvóhelyre. Itt áll, s nézi, miként bombáznak.

Skorzeny bölcsnek látta, hogy most ő bókoljon Winkelmannak.

— Asszonyom, meg kell mondjam, hogy az ön férje a főhadiszálláson is bátor és vakmerő ember hírében áll. Olyasvalakinek tartják, aki nem ijed meg a saját árnyékától...

— Hát a férjem valóban bátor ember. De vajon joga van-e kockáztatni hiábavalóan az életét? A Führernek szüksége van az ilyen németekre. Hiszen alighanem hosszú lesz még a háború...

— Asszonyom, önnek ismét igaza van — tódította Skorzeny. — A felesleges vakmerőség bűn Németországgal szemben...

Winkelmann bosszús arcot vágott. Mit leckézeti őt ez az alak? Krumholz, az adjutánsa viszont úgy lógott Skorzeny minden szaván, mint gyümölcs a fán. Dr. Höttl unott képet vágott. Arkifejezése ezúttal elárulta valódi érzelmeit. Unta az egészet. Különbösen is éhes volt, alig várta, hogy asztalhoz üljenek. Winkelmanné remek háziasszony, s különben is, az Obergruppenführ-

rer első dolga volt, hogy jó magyar szakácsot szerezzen magának. Nem vitás, Skorzeny tiszteletére valamilyen különlegesség kerül az asztalra. Höttl pedig szeretett jól enni.

Egy tisztiszolga jelent meg a teraszon. Feszés vigyázzban jelentette:

— Tálalva van! Méltóztassanak asztalhoz fáradni!

Winkelmanné a karját nyújtotta Skorzenynek. Úgy vonultak be az ebédlőbe, a biedermeier bútorok közé. A pincéri teendőket két tisztiszolga végezte. Körbehordták a levestálat.

— Húsleves magyarosan, májgaluskával! — jelentette be Winkelmanné. — Vegyen csak, Skorzeny, ne keresse magát. Ilyen erős férfinak enni kell...

A Führer kedves Sturmbannführere színültig rakta a tányérját. Aztán megvárta, hogy a többiek is vegyenek. A háziasszony kanálmerítése adta meg a jelt, hogy el lehet kezdeni az evést. — Hogy ízlik? — érdeklődött Hildegard asszony.

— Asszonyom, ez pompás. Mintha azonban egy kissé erős lenne...

Winkelmann örült, hogy legalább ebben ő lehet fölényben.

— Remélem Sturmbannführer, egészséges a gyomra — mondta. — En már egészen megszoktam, hogy ezek a magyarok mindent paprikával főznek. Zöldpaprikát főznek bele a húslevesbe. Azt mondják, attól lesz íze. A mi német étkeinket általában íztelennek tartják...

— Pedig velünk főzték a levest, velünk fogják megenni! — mondta Skorzeny. S ezzel máris áttértelődött a beszélgetés a látogatás valódi céljára. Hiszen nem azért kereste fel Otto Winkelmant a eGllér-hegyi villájában, hogy gyönyörködjek a Vida Jenőtől és Perényi Istvántól elor-zott villa berendezésében, s a vagyont érő képekben, vagy megbeszélje, miként tekinti meg majd a háború után a drezdai képtárat Hildegard asszony unokahúgának társaságában, hanem hogy beszámoljon Winkelmannak az eddig vég-zetekről, s tovább tájékozódjék a magyarorszá-gi helyzetről.

(Folytatjuk.)